פגישה בחצי הדרך

משך עשר שנים שררה בארץ תקופת פורענויות. היו אלה השנים שהחלו עם מל־חמת־העולם, ב־1939, ונסתיימו רק אחר מל־חמת העצמאות, ב־1949. אותן שנים לא עשה איש תכניות לעתידו, היה מאושר, על־פי־רוב, כשזכה לראות את יום המחרת. גם האדם הנבון ביותר לא ראה עניין בתכנון עתידו, שנראה היה להיות, אפילו בהנחה הטובה ב־יותר, מעורפל למדי.

אחת התוצאות המחרידות של מצב זה: אובדן הרגל החסכון מן הארץ. כי אדם שאינו עושה תוכניות לעתיד, גם אינו חוסך את כספו לעתיד. כך פשה הנגע בקרב הארץ, כל איש חי את יומו, לא דאג למחרתו.

כשניסו משתחררי מלחמת העצמאות, שקיד כי כבר הגיע הקץ לתקופת הפורענויות, לח־סוך (את הענקות השחרור שלהם, למשל) נתגלה להם עד מהרה כי סעו. אחר תקופת הפורענויות באה פורענות חמורה לא פחות: תקופת האינפלציה. משוחרר שחסך מאה לירות, אותן קיבל עם שחרורו, גילה, לדאבונו, כעבור שנה כי כוח קנייתן ירד לחצי, שוב אי־אפשר היה לקנות בהן מכשיר רדיו, שמ־חירו עלה בינתיים למאתיים לירות.

„היה נבון, חסוך!" משך ארבע—חמש שנים השתוללה האינפלציה, נטלה כל חשק מחוסכים־בכוח לחסוך. מה היה הטעם לחסוך מדי חודש עשר לירות, בהן יכול היה החוסך לרכוש בשנת 1949 שלושה זוגות נעליים, בשנת 1953 — זוג אחד בקושי?

אבל גם האינפלציה, ככל דבר אחר, הגיעה לקצה. המחירים חדלו לעלות בהתמדה, הלירה התייצבה, עתה פרחה סיסמה חדשה: „היה נבון, חסוך!"

כי שעה שנבלמה האינפלציה הסתמנה ברורות הכדאיות של החסכון. נשואים ור־וקים גם יחד גילו מחדש את חשיבותה של מנת ברזל בת מאות לירות אחדות לפחות, לכל צרה שלא תבוא. רוקים נזכרו כי אחר הכל עוברים השנים בכל זאת. נשואים שידעו עובדה זאת מכבר, גילו מחדש כי כותות העבודה מתמעטים, ילדיהם גדלים ואם לא

יהודה ישראלי כבר לא היה כל כך צעיר. הוא התקרב לשלושים, הגיל בו נישא הישראלי הממוצע. דבר זה לא הפחיד את ידידנו יהודה, פקיד לפי מקצועו שהרוויח את המשכורת היפה של מאתיים לירות לחוש. הוא בילה את ימיו ללא דאגה לעתיד, כזבז את משכורתו ללא התחשבות עם המחר.

כשיצא עם נערתו, רות, לקולנוע, קנה את הכרטי־סים היקרים ביותר, בילה במקומות שעשועים, בהם השאיר לירות רבות לערב.

יהודה, שהוציא את עיקר משכורתו עוד לפני הרא־שון לחודש, לא חסך מעולם פרוטה, נאלץ לגור בצריף דל ועלוב־ריחוט, הסתפק מלבד חליפה הדורה אחת לבילויים, בבגדי יומיום מרופטים.

רק כאשר החליט לשאת את רותי נזכר כי הפרוטה איננה מצוייה בכיסו. הוא השתרע מיואש על ספתו הרעועה והרהר בחייו. אפילו ספר־המתח בו ניסה לקרוא כדי להפיג את יאושו לא עזר לו.

הגיעה שעתו להפגש פנים אל פנים עם המציאות, אותה כמעט והחמיץ. הוא נזכר בכל תכניותיו וחלו־מותיו, שלו ושל רותי, אותם לא הגשים, מפני שהוציא את כספו בלי חשבון.

הם עברו לפניו אחד, אחד, הטרידו את מנוחתו לחלוטין. הוא הרהר והרהר, חיפש את הפתרון, שיו־ציא אותו מן המבוך, יאפשר לו להגשים את מאויי בכל זאת, לממש את תכניותיו: